

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **T. H. P.**, zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2014, č.j. MV-11200-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 11. 2013, č.j. OAM-18336-15/TP-2013, kterým byla dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podaná dle § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítala nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Konkrétně namítala nesprávně zjištěný skutkový stav věci, neboť doklad o zajištění prostředků dle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců předložila. Správnímu orgánu I.

stupně doložila platební výměr daně z příjmu, jenž ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců prokazuje, že žalobkyně disponuje potřebnými finančními prostředky. Nesouhlasila s postupem správního orgánu I. stupně, který požadoval doložení vyúčtování záloh na zákonné pojištění, neboť ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost jej k žádosti doložit. Tento postup měla za nezákonný, šikanózní a v rozporu se zásadou dobré správy i s aplikační praxí správních orgánů. Žalobkyně byla přesvědčena, že veškeré zákonem stanovené podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu splnila.

Namítala, že jí správní orgán I. stupně neumožnil seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 správního řádu. Právo vyjádřit se k podkladům jí bylo upřeno i žalovanou v odvolacím řízení, přestože byl spisový materiál v odvolacím řízení rozšířen o další podklady předložené žalobkyní.

Žalobou napadené rozhodnutí považovala za nezákonné pro nepřezkoumatelnost, jelikož žalovaná jej nedostatečně odůvodnila a nevypořádala se s některými odvolacími námitkami. Konkrétně se nevypořádala s odvolací námitkou porušení § 68 odst. 3 správním orgánem I. stupně, neboť nereagovala na její vyjádření k podkladům řízení.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 18. 6. 2014 odmítla veškeré žalobní námitky a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Konstatovala, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu a trvala na tom, že žádost žalobkyně byla posouzena správně a v souladu se zákonem.

Zdůraznila, že žalobkyně byla řádně vyzvána, aby v přiměřené lhůtě doložila doklad o příjmech, tj. vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění. Požadované vyúčtování však předložila až v doplnění odvolání ze dne 9. 1. 2014. Vyúčtování bylo vystaveno již dne 13. 8. 2013, žalobkyně jej tak mohla již v řízení před správním orgánem I. stupně předložit, proto k němu žalovaná dle § 82 odst. 4 správního řádu v odvolacím řízení nepřihlédla.

Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Na ústním jednání právní zástupkyně žalobce setrvala na procesním stanovisku a stručně zopakovala zásadní žalobní námitky. Nově uplatnila námitku, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neposoudil jeho přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců, přestože mu bylo známo, že žalobkyně má v České republice manžela a dvě nezletilé děti.

Žalovaná svou neúčast na nařízeném ústním jednání písemně omluvila podáním ze dne 7. 9. 2017, v němž rovněž souhlasila s projednáním věci bez své přítomnosti.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 3. 9. 2013 žádost o povolení k trvalému pobytu.

Výzvou ze dne 3. 9. 2013, č.j. OAM-18336-9/TP-2013, byla žalobkyně dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvána k odstranění vad žádosti. Žalobkyně měla mimo jiné doložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně platební výměr daně z příjmu na rok 2012 (dále jen platební výměr“) a také vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění ze správy sociálního zabezpečení za zdaňovací období 2012 (dále jen „vyúčtování záloh“). Součástí výzvy byl „*přehled náležitostí a poučení o požadavcích na ně kladené*“, ve kterém bylo podrobně vysvětleno, že zákon o pobytu cizinců stanoví způsob k prokázání příjmu pro účely trvalého pobytu pouze příkladmo v § 71 odst. 1 správního řádu, nejčastější formou je v případě příjmů z podnikání zejména platební výměr, avšak pro stanovení čistého příjmu dané osoby je třeba doložit rovněž vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění, případně u účastníků veřejného zdravotního pojištění i doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění. Ve výzvě byla stanovena lhůta 30 dnů k odstranění vad a žalobkyně byla poučena tak, že nebude-li chybějící doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území doplněn, bude žádost zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podáním ze dne 26. 9. 2013 žalobkyně doložila platební výměr ze dne 22. 4. 2013.

Dne 11. 10. 2013 pod č.j. OAM-18336-13/TP-2013, vydal správní orgán I. stupně výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.

Z protokolu ze dne 15. 10. 2013, č.j. OAM-18336-14/TP-2013, vyplývá, že žalobkyně se prostřednictvím svého zmocněnce seznámila s podklady pro rozhodnutí, tj. s žádostí žalobkyně, materiály cizinecké evidence (CIC) a vyjádřením žalobkyně.

V podání označeném jako vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013 žalobkyně uvedla, že doložením platebního výměru odstranila vady žádosti a že považuje správní spis za nekompletní a postup v řízení za zmatečný. Poukázala zároveň na nezákonnost výzvy ze dne 3. 9. 2013 a způsobu stanovení lhůty k odstranění vad žádosti.

Dne 19. 11. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-18336-15/TP-2013, kterým žádost žalobkyně ze dne 3. 9. 2013 zamítl dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobkyně k žádosti nepředložila dokumenty, ze kterých by mohla být spočítána výše jejích příjmů a s ní společně posuzovaných osob, proto žalobkyni vyzval k doložení platebního výměru a vyúčtování záloh. Uzavřel, že žalobkyně doložila pouze platební výměr, nikoli vyúčtování záloh na pojistné a důchodové pojištění z Okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení za rok 2012, tudíž nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že rozhodnutí neshledal nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, jelikož žalobkyně na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností až do 3. 4. 2014. Na závěr konstatoval, že žalobkyně se nevyjádřila ke spisovému materiálu.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně blanketní odvolání ze dne 3. 12. 2013, které doplnila podáním ze dne 3. 1. 2014, jehož přílohou bylo vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2012 ze dne 13. 8. 2013. Žalobkyně namítala, že výzva k odstranění vad žádosti nebyla učiněna řádně kvalifikovaným způsobem, tj. usnesením; rozhodnutí bylo v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádalo s jejím vyjádřením ze dne 25. 10. 2013 a ani se nepořádalo s § 174a zákona o pobytu cizinců.

O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 11. 2013 potvrdila. Žalovaná se ztotožnila s postupem správního orgánu I. stupně, neboť žalobkyně nedoložila vyúčtování záloh, ačkoli k tomu byla výslovně vyzvána a poučena o následcích. Odmítla námitku žalobkyně týkající se formálních nedostatků výzvy ze dne 3. 9. 201, citovala podrobně komentářovou literaturu s tím, že výzva a v ní uložená 30 denní lhůta, měla veškeré potřebné náležitosti dle § 45 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Zdůraznila, že výzvě žalobkyně rozuměla a věděla, jaké náležitosti má k žádosti doložit a byla jí řádně doručena. Tudíž zde nebyla potřeba ji znovu vyzývat k odstranění vad žádosti. K doložení vyúčtování záloh žalovaná konstatovala, že se nejedná o novou skutečnost dle § 82 odst. 4 správního řádu, ke které by mohla přihlídnout, neboť vyúčtování záloh bylo vystaveno již dne 13. 8. 2013, a žalobkyně jej tak mohla a měla doložit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalovaná k § 174a zákona o pobytu cizinců poukázala na to, že jak žalobkyně, tak její manžel a děti žádají o prodloužení dlouhodobého pobytu v České republice. Dovodila tak, že žalobkyně i její rodina jsou oprávněny na území České republiky pobývat, aniž by na jejich pobyt mělo jakýkoli vliv napadené rozhodnutí. Uzavřela tak s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím, kterým by došlo k dotčení jejího rodinného a soukromého života.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a).

Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy z podnikání. Pokud nelze prokázat příjem jiným

věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.

Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Podstatnou byla v dané věci námitka nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávně zjištěný skutkový stav, jelikož žalobkyně byla přesvědčena, že předložila zákonem stanovený doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území dle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a splnila tak podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu.

Předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území je nezbytnou náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Nedoložení předmětného dokladu přitom může vést k negativnímu rozhodnutí ve věci, tj. k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zákonodárce přitom v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců specifikoval, že předmětným dokladem je takový doklad, který prokazuje, že příjem cizince je pravidelný a dále že úhrnný měsíční příjem cizince, popř. i společně s ním posuzovaných osob, nebude nižší než součet částky životního minima cizince, popř. i společně s ním posuzovaných osob, a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. Zákonodárce současně stanovil demonstrativní výčet dokladů, kterými lze zajištění prostředků k trvalému pobytu na území prokázat, když určil, že příjem cizince – fyzické osoby podnikající lze prokázat *zejména* daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, případně cizinec může předložit výpisy z bankovního účtu nebo platební výměr daně z příjmu, nelze-li jeho příjem prokázat jiným věrohodným způsobem.

Soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že k podané žádosti žalobkyně žádný doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území nedoložila. Správní orgán I. stupně tudíž žalobkyni vyzval dle § 45 odst. 2 správního řádu k doložení takového dokladu a uvedl, že je třeba předložit platební výměr daně z příjmu a vyúčtování záloh. V přehledu náležitostí a poučení k výzvě, jenž je dle obsahu výzvy její nedílnou součástí, správní orgán I. stupně podrobně vysvětlil, že nejčastější formou dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem je

platební výměr, jde-li o příjmy z podnikání, přičemž je pro účely stanovení čistého měsíčního příjmu cizince nezbytné doložit rovněž vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2012. Žalobkyně k výzvě správního orgánu I. stupně doložila platební výměr daně z příjmu, nedoložila však vyúčtování záloh. Vzhledem k tomu, správní orgány došly k závěru, že žalobkyně doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepředložila.

Se závěrem správních orgánů, že žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, se soud zcela ztotožňuje. V daném případě žalobkyně doložila pouze platební výměr daně z příjmu, ze kterého nelze zjistit, zda je její příjem pravidelný a zda skutečně měsíčně přesahuje součet částky životního minima a částky nákladů na bydlení. Je přitom na odpovědnosti každého cizince, aby předložil v souladu se zákonem o pobytu cizinců takové doklady, které by zajištění prostředků k trvalému pobytu na území prokázaly. Žalobkyně tak neučinila, přestože k tomu byla správními orgány jasně a srozumitelně vyzvána výzvou ze dne 3. 9. 2013.

Je však třeba přisvědčit žalobkyni, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost přiložit k žádosti o povolení k trvalému pobytu právě vyúčtování záloh. Soud upozorňuje, že zákon o pobytu cizinců jmenuje pouze příkladmo doklady, kterými lze pravidelnost a potřebnou výši příjmu cizince prokázat. Soud tak nespatřuje žádné pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, který vyzval žalobkyni k předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, přičemž ve výzvě tento doklad blíže konkretizoval na platební výměr na daň z příjmu, jenž je předkládán nejčastěji, a také na vyúčtování záloh. Správní orgán I. stupně současně k výzvě přiložil rozsáhlý přehled náležitostí a poučení, na který ve výzvě opakovaně odkazoval a kde svůj postup vysvětloval. Z výzvy ze dne 3. 9. 2013 je tak zřejmý názor správních orgánů, že platební výměr daně z příjmu bez dalšího není pro prokázání pravidelnosti, stálosti a dostatečnosti výše příjmu žalobkyně postačujícím dokladem. S tímto závěrem soud souhlasí, neboť pouze z platebního výměru daně z příjmu potřebné informace zjistit skutečně nelze, nelze z něj totiž zjistit, z jaké konkrétní činnosti finanční prostředky tvořící základ daně pocházejí, ani zdali byly pravidelné, stálé a rovněž tak nelze z výměru zjistit, zdali bude mít žalobkyně tyto příjmy pravidelně zajištěny i v budoucnu. Jestliže tedy správní orgán I. stupně vyzýval žalobkyni k doložení i jiných písemností, než jen platebního výměru daně z příjmu, nelze jeho postup považovat za protizákonný, šikanózní nebo v rozporu se zásadou dobré správy, jak tvrdí žalobkyně. Naopak správní orgán I. stupně náležitě vyzval a poučil žalobkyni, že má předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, žalobkyně tak ani přes výzvu a poučení správního orgánu I. stupně neučinila.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, nesplnila veškeré zákonem stanovené podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu na území a bylo namístě její žádost ze dne 3. 9. 2013 zamítnout dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tudíž při posouzení žádosti žalobkyně nepochybily.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaná měla v odvolacím řízení přihlédnout k tomu, že žalobkyně vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2012 ze dne 13. 8. 2013 v rámci odvolacího řízení předložila. Podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60, dle kterého „*smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.*“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č.j. 1 As 114/2012-27, ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 12/2015-38 nebo ze dne 3. 3. 2016, č.j. 10 Azs 95/2015-36). Vzhledem k tomu, že vyúčtování záloh bylo vyhotoveno dne 13. 8. 2013, tj. ještě přede dnem podání žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, mohla jej žalobkyně předložit v řízení před správním orgánem I. stupně ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná tedy správně shledala, že uvedená listina nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 věta první správního řádu, a proto k ní v rámci odvolacího řízení ani nepřihlédla. Námitka žalobkyně tak neobstojí.

Žalobkyně v žalobě rovněž namítala porušení § 36 odst. 3 správního řádu správními orgány. K uvedenému zákonnému ustanovení soud podotýká, že jím byla jednak dána účastníkům možnost seznámit se s veškerými skutkovými zjištěními, které správní orgán v průběhu řízení shromáždil, a rovněž tak možnost, aby případně navrhli doplnění skutkových zjištění nebo upozornili na nesprávnost těchto zjištění.

Soud v této souvislosti poukazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2006, č.j. 7 A 112/2002-36, která se sice váže k § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967, ale obsah tohoto zákonného ustanovení byl v podstatě obsahově shodný se současným § 36 odst. 3 správního řádu. Právní věta tedy zní: „*Smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.*“.

Soud rovněž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2011, č.j. 5 As 2/2010-51, jehož právní věta zní: „*Pokud správní orgán vyzval žadatele k předložení zákonem stanovených náležitostí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a zároveň ho řádně poučil o následcích nesplnění této výzvy, neporušil § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 tím, že po marném uplynutí stanovené lhůty žádost podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, bez dalšího zamítl.*“.

Jednak soud ze správního spisu zjistil, že dne 11. 10. 2013 byla žalobkyně správním orgánem I. stupně vyzvána, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně tak učinila prostřednictvím zmocněnce dne 15. 10. 2013 a následně zaslala správnímu orgánu I. stupně vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013. Dále soud konstatuje, že za situace, kdy zamítnutí žádosti žalobkyně vycházelo z nedostatku podkladů rozhodnutí, který byl přičitatelný žalobkyni a k jehož odstranění byla vyzvána, měl správní orgán I. stupně k dispozici toliko neúplné podklady k rozhodnutí. Ve správním řízení tak žádné dokazování nebylo prováděno, tudíž zde neexistovala skutková zjištění, k nimž by se měla žalobkyně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjadřovat či činit návrhy na doplnění dokazování atp. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že jí i žalovaná upřela právo vyjádřit se k podkladům, neboť v odvolacím řízení byly podklady pro

rozhodnutí rozšířeny pouze o doplnění odvolání žalobkyně ze dne 3. 1. 2014, s přílohou vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2012 ze dne 13. 8. 2013. Tedy do správního spisu byly založeny pouze listiny dodané žalobkyní. Soud nadto připomíná, že žalovaná k nově předloženému vyúčtování záloh ve svém rozhodnutí nepřihlížela dle § 82 odst. 4 věta první správního řádu. Tudíž žalobkyně nebyla jakkoli omezena ve svém právu, respektive možnosti seznámit se s veškerými skutkovými zjištěními a vyjádřit se ve věci dle § 36 odst. 3 správního řádu. Soud tedy neshledal, že by v dané věci správní orgány porušily § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání její odvolací námítky dle § 68 odst. 3 správního řádu, ve které poukázala na to, že se správní orgán I. stupně nezabýval jejím vyjádřením ze dne 25. 10. 2013. V daném vyjádření žalobkyně především poukázala na nezákonné stanovení lhůty k odstranění vad žádosti a na nezbytnost vyhotovení výzvy kvalifikovaným způsobem. Jak již uvedeno výše z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná na odvolací námitku žalobkyně podrobně reagovala, když se na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně zabývala tím, zda byla lhůta stanovena v souladu se zákonem a zda byla výzva ze dne 3. 9. 2013 vyhotovena kvalifikovaným způsobem, a závěrem shrnula, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu a rovněž i s § 68 odst. 3 správního řádu. Soud zároveň k povinnosti správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit podotýká, že tuto povinnost nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou jednotlivou námitku. Požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly (srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 19. 3. 2013, č.j. 8 Afs 41/2012-50 a ze dne 6. 6. 2013, č.j. 1 Afs 44/2013-30 a nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

Právní zástupkyně žalobkyně na ústním jednání rozšířila žalobu o další žalobní bod, když nově uvedla, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neposoudil jeho přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců, přestože mu bylo známo, že žalobkyně má v České republice manžela a dvě nezletilé děti. Soud jednak poukazuje na § 71 odst. 2 věta druhá s.r.s., kde je obsažen princip koncentrace žalobních bodů, který umožňuje rozšířit žalobu o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která ke dni konání ústního jednání uplynula. Přesto soud odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná podrobně vysvětlila s odkazem na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, že přezkoumávaným rozhodnutím nemůže dojít k dotčení jejího rodinného a soukromého života, když jak žalobkyně, tak její manžel a děti jsou oprávněny na území České republiky pobývat, aniž by na jejich pobyt mělo jakýkoli vliv žalobou napadené rozhodnutí.

K obecně formulované námitce o nevypořádání odvolacích námitek a porušení povinnosti správními orgány náležitě své rozhodnutí odůvodnit dle § 68 odst. 3 správního řádu soud zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě konkrétně, kromě výše uvedené námítky, že se žalovaný nezabýval jejím vyjádřením ze dne 25. 10. 2013, neuvedla, jaká její další odvolací námitka nebyla žalovanou vypořádána. Soud proto rovněž v obecné rovině konstatuje, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou zřejmé úvahy žalované, kterými se řídila při hodnocení a výkladu právních předpisů, tedy i důvody, pro které se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, který zamítl žádost žalobkyně. Soud tak považuje odůvodnění

žalobou napadeného rozhodnutí za řádné a v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž za dostatečné soud považuje i vypořádání odvolacích námitek žalovanou.

Taktéž žalobní námitky, dle kterých žalovaná porušila § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 4 správního řádu byly uplatněny toliko v obecné rovině, nebyly nikterak blíže specifikovány a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad zakotvených v § 2 odst. 1 a 4 a dále § 4 správního řádu a považoval skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. září 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.